

SENTÈNCIA 2000-12 DE 17 D'ABRIL DE 2000

RESPONSABILITAT PATRIMONIAL DE L'ADMINISTRACIÓ. Falta de servei: esllavissada. Culpa concurrent de la víctima. PROCÉS ADMINISTRATIU. Congruència. Facultats del Tribunal. COSTES PROCESSALS: Efectiva controvèrsia jurídica.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de 31 de març de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda interposada per la representació del Sr. J.G.P. contra el M.I. Govern, en que sol·licitava que es declarés que l'Administració havia incorregut en responsabilitat administrativa pels danys soferts per un vehicle de la seva propietat, que estava estacionat el 5 de maig de 1997 a l'alçada del núm. 10 de l'avinguda Miquel Mateu d'Escaldes-Engordany, com a conseqüència d'una esllavissada de pedres d'un talús de la carretera general.

2.- La part agent va formular recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència el 4 de maig de 1999, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 6 de juliol següent. Fonamenta la seva impugnació, en primer lloc, en l'argument de que la resolució impugnada està viciada d'incongruència, ja que s'ha basat en un element que no havien al·legat les parts, com és el fet de que l'agent resideix prop del lloc on es va produir l'esllavissada, de manera que havia de conèixer el risc existent. En segon lloc sosté que concorren els requisits que fan néixer la responsabilitat administrativa, ja que no es van emprar tots els mitjans tècnics necessaris per reduir el risc, ni es va assenyalar el perill d'esllavissades. Finalment, es defensa que no es pot apreciar temeritat ni mala fe de la seva part, per la qual cosa és improcedent que li hagin estat imposades les costes processals.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per la part actora se'n va donar trasllat a la representació del M.I. Govern, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 26 de juliol de 1999, en que sol·licita que es desestimi el recurs, ja que la sentència impugnada ha realitzat una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ha declarat aquesta Sala en l'auto núm. 04-00 , de 3 de març de 2000, l'article 29, 2n. paràgraf, de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, "comença establint una regla de caràcter general, segons la qual els òrgans de la Jurisdicció administrativa resoldran de forma congruent amb les pretensions formulades per les parts i llurs al·legacions. Això no obstant, disposa a continuació que quan el tribunal corresponent consideri que la qüestió que li ha estat sotmesa no ha sigut ben compresa per alguna part, per existir versemblantment altres motius més sòlids per a fundar la seva posició, aquell podrà sotmetre'ls a la consideració dels litigants, sense prejutar la decisió definitiva, atorgant un termini addicional per a que puguin formular al·legacions suplementàries.

"El procés administratiu es regeix, doncs, pel principi de congruència, però el tribunal està facultat per a introduir, en el marc de les pretensions formulades per les parts, uns altres motius que puguin determinar l'estimació o desestimació d'aquelles, supòsit en el qual s'ha de donar prèviament audiència a les parts per tal de respectar el principi de contradicció.

"Aquesta audiència que preveu l'article 29 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal s'ha d'atorgar, però, quan el tribunal considera que s'han de fer valer *motius* diferents dels que han invocat les parts, i aquest concepte s'ha d'interpretar en sentit estricte, comprenent només els supòsits en que es produeix una alteració substancial dels termes en que es trobava plantejat el debat processal, com succeeix quan s'altera la *causa petendi*. No és necessari, tanmateix, l'esmentat tràmit d'audiència pel fet de que el tribunal utilitzi una fonamentació jurídica diferent de la que invoquen les parts, ja que aquesta possibilitat es troba emparada en tot cas per l'aplicació del principi *iura novit curia*".

En el cas que ara s'examina, el Tribunal *a quo* ha pres en consideració el domicili de l'agent, que consta degudament acreditat en les actuacions, com un més dels elements que cal tenir en compte a l'hora de determinar l'existència de responsabilitat administrativa en la producció de l'accident en que es van produir els danys que aquell reclama, així com la concurrència o no de força major. Aquest element no suposa, tanmateix, una alteració dels termes en que estava plantejat el debat processal, ni modifica les respectives pretensions de les parts ni els motius en que aquestes es basen. En conseqüència, s'ha de descartar que la sentència apel·lada hagi incorregut en cap tipus d'incongruència per aquesta causa.

Tercer.- Com es desprèn de la sentència d'aquesta Sala núm. 99-13, de 17 de març de 1999, la responsabilitat administrativa derivada dels danys soferts pels usuaris de les vies públiques constitueix un supòsit de *falta de servei*, des del moment en que es fonamenta en la manca del necessari manteniment de l'obra pública en les degudes

condicions d'utilització. La falta de servei es troba regulada en l'article 59.1 del Codi de l'Administració, que estableix que pot ser ocasionada per la mala organització del servei, pel seu funcionament en condicions il·legals o tècnicament defectuoses, o per la manca de funcionament del servei en aquells supòsits en que estava obligat a fer-ho.

Quart.- En el cas que és objecte d'aquest procés, consta acreditat que el talús on es va produir l'esllavissada estava protegit per una malla metàl·lica, fet que posa de relleu que s'havien adoptat les mesures més adequades per tal d'evitar o, al menys, reduir en la mesura del possible els desprendiments de pedres que poguessin produir danys als usuaris de la carretera. D'altra banda, no s'ha acreditat, i ni tan sols al·legat, que l'esmentada malla es trobés en condicions defectuoses o fos marcadament insuficient per a complir les seves finalitats, en funció de les característiques del terreny. En aquestes circumstàncies, no es pot parlar de l'existència d'una falta de servei de la qual pugui derivar l'existència de responsabilitat administrativa.

Aquesta conclusió es veu reforçada pel fet de que l'actuació del propi interessat no va ser aliena a la producció del resultat danyós, en haver estacionat el seu vehicle en una zona prohibida, de manera que el respecte escrupolós de la normativa de trànsit hagués evitat aquell resultat, la qual cosa ha de ser igualment ponderada, d'acord amb l'article 59 *in fine* del Codi de l'Administració.

Cinquè.- L'existència en aquest cas d'una efectiva controvèrsia jurídica, així com el caràcter essencialment casuístic de la matèria litigiosa i la manca d'una doctrina jurisprudencial reiterada, impedeixen considerar que la pretensió de l'agent sigui temerària, al contrari del que conclou la sentència apel·lada, per la qual cosa procedeix revocar la condemna en costes que el Tribunal *a quo* ha imposat a la part agent.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Estimar parcialment el recurs d'apel·lació que formula el Sr. J.G.P. contra la sentència de 31 de març de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en tots els seus extrems, excepte l'apartat tercer de la seva part dispositiva, que es revoca, sense fer cap pronunciament sobre les costes causades en ambdues instàncies.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.